

CE ZICE BISERICILOR DUHUL?

Vorbirea fratelui Isaac Hoskins, secretar în biroul Institutului Bibliei Pastorul din Brooklyn, ținută la conferința fraților de la 1-3 Noembrie 1929, în Casa Bibliei T. W. cea veche din Pittsburg — Allegheny, Pa, S.U.A.

„Cine are urechi să asculte ceea ce Duhul zice bisericilor” — Apocalipsa 3:22.

Iubiți prieteni! Am o bucurie deosebită, că pot să fiu între voi, și socotesc o mare cinste și un privilegiu a vorbi acestei adunări. În anii de mai înainte adeseori am vorbit fraților de la această catedră, mai pe urmă acum douăzeci de ani. Dar în anumite privințe această ocazie o socotesc un privilegiu cu mult mai mare decât oricare alta de mai înainte. În seara aceasta vă vorbesc cu un sentiment de bucurie și întristare. Mă bucur că atât de mulți din poporul Domnului au fost îndemnați de spirit să vină astăzi în locul acesta, care cu mulți ani înainte a fost sfințit prin prezența Domnului și prin serviciul admirabil al iubitului nostru frate Russell. Desigur, e un motiv de mulțumire, când frații, care s-au adunat la această întrunire, sunt conștienți de privilegiul lor înalt, că ei folosesc libertatea lor consacrată pentru o meditare și o credință personală și pentru un serviciu divin la care sunt îndemnați de propria lor conștiință. Dar sunt cuprins și de o întristare, iubiți prieteni, când noi ne adunăm aici și într-o anumită măsură trebuie să remarcăm trecutul. În anii din urmă au venit asupra poporului lui Dumnezeu încercări foarte aspre, care au adus cu ele multă durere și cercetări de inimi. Unii au răbdător tot și au ieșit bine, alții însă nu. Totuși, fiindcă recunoaștem că Tatăl nostru ceresc este încă la cârmă, nu avem motiv să ne tulburăm sau să fim neliniștiți; din contră, toate ne produc liniște, încredere și pace.

Subiectul pe care vreau să-l tratez astăzi ar putea fi compus în două părți deosebite; întâi: „Dacă Cristos ar veni astăzi în Biserică” și: „Ce zice Bisericilor spiritul”? Putem fi siguri, că dacă Mântuitorul s-ar prezenta astăzi vizibil între noi, pentru a vorbi Bisericii, El nu ne-ar vorbi altceva decât ceea ce conține Spiritul Sfânt, după cum e arătat în Cuvântul lui Dumnezeu; cu alte cuvinte, noi am auzit ce zice Bisericilor spiritul.

Urmați-mi iubiți prieteni și să întoarcem arătătorul marelui ceasornic al veacurilor cu 19 secole în urmă. Să ne așezăm în spirit în pământul sfânt. Noi suntem la Iordan. O persoană însemnată trece pe dinaintea noastră, și prezentându-se înaintea lui Ioan Botezătorul, El este botezat, îngropat în valurile Iordanului. Imediat după aceasta urmează o veste minunată din înălțime; o lumină din cer și o arătare în chipul unui porumbel, însoțită de o voce: „Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Mi-am găsit desfătarea”. Acesta nu e altul decât Fiul lui Dumnezeu. El se depărtează de acolo liniștit și se retrage în singurătate, în pustiu. Mai multe zile și nopți a petrecut meditănd asupra lucrurilor cerești. El locuiește în prezența Tatălui ceresc. El se străduiește să cunoască voința lui Dumnezeu cu privire la marea Sa misiune, pentru care a venit pe pământ. Dumnezeu a lăsat asupra Lui unele probe aspre, pentru a se vedea adâncimea spiritului Său și puterea supunerii Sale față de Dumnezeu.

„Și Isus, în puterea Duhului, S-a întors în Galileea și I s-a dus vestea în tot ținutul din jur. El învăța pe oameni în sinagogile lor, fiind slăvit de toți. A venit în Nazaret, unde fusese crescut și, după obiceiul Său, în ziua sabatului a intrat în sinagogă. S-a sculat să citească și I s-a dat cartea prorocului Isaia. Când a deschis cartea, a găsit locul unde era scris: «Duhul DOMNULUI este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia; M-a trimis să vindec pe cei cu inima zdrobită, să vestesc captivilor eliberarea și orbilor căpătarea vederii, să dau drumul celor apăsați și să vestesc anul de îndurare al DOMNULUI». Și înfășurând cartea, când a dat-o înapoi îngrijitorului, S-a așezat jos. Toți cei care se aflau în sinagogă aveau privirile ațintite spre El. Și El a început să le spună: «Astăzi s-a împlinit Scriptura aceasta, pe care ați auzit-o». Și toți mărturiseau pentru El, se mirau de cuvintele de har care ieșeau din gura Lui și ziceau: «Oare nu este Acesta fiul lui Iosif?» Și EL le-a zis: «Fără îndoială, Îmi veți spune proverbul acesta: «Doctore, vindecă-te pe tine însuși! Fă și aici, în patria Ta, ce am auzit că ai făcut în Capernaum»». «Dar» a spus EL, «adevărat vă spun că nici un proroc nu este primit bine în patria sa. Ba încă, adevărat vă spun că în zilele lui Ilie, când a fost încuiat cerul să nu dea ploaie trei ani și șase luni, încât a venit o foamete mare peste toată țara, erau multe văduve în israel; și totuși Ilie n-a fost trimis la nici una din ele, ci la o văduvă din Sarepta Sidonului. Și mulți leproși erau în Israel pe timpul prorocului Elisei; și nici unul din ei n-a fost curățit, afară de Naaman Sirianul». Toți cei din sinagogă, auzind aceste lucruri, s-au umplut de mânie. Și s-au sculat, L-au scos afară din cetate și L-au dus până la sprânceana muntelui pe care era zidită cetatea lor, ca să-L arunce jos, în prăpastie. Dar EL, trecând prin mijlocul lor, a plecat de acolo” — Luca 4: 14-30.

Așa sună raportul biblic despre acela, care a vorbit, cum nici un om nu a vorbit, și care pentru un moment a fost salutat și primit ca un mare înțelept și învățat. Dar când El a vestit adevărul și voința Tatălui ceresc, atunci ei n-au mai văzut nimic bun în El, și în loc să râvnească de dânsul, ei L-au condamnat și L-au respins cu totul. Raportul de mai sus ne povestește cum Fiul lui Dumnezeu a intrat în Sinagogă, în biserica de pe timpul Său, și ce s-a petrecut în urma acestui lucru.

Paginile din istoria omenirii sunt pătate de multe nedreptăți, dar când cartea răului va fi închisă și istoria păcatului terminată, atunci cea mai neagră și mai înspăimântătoare dintre toate paginile va fi aceea, care vorbește despre respingerea Domnului nostru Isus Cristos, Mântuitorul lumii.

Din Împărăția cerească El a fost trimis pe pământ, ca cel mai excelent vizitator ce au văzut ochii omenesți vreodată. El a venit ca Fiul lui Dumnezeu cel iubit, prietenul oamenilor; El a venit cu o inimă plină de iubire și compătimire; El a venit să ajute și să binecuvinteze omenirea; El a venit fără nici un fel de scop egoist ci numai cu dorința de a arăta iubirea lui Dumnezeu și de a iubi omenirea. El a venit din prezența lui Dumnezeu pentru a duce la îndeplinire însărcinarea ce i s-a dat, însă — „ei nu L-au cunoscut”. El a fost batjocorit, respins și omorât. Dacă ne uităm la grozăvia păcatului și la tragedia nedreptății din veacurile trecute, de care e plină istoria, putem afla o posibilitate de scuză pentru starea păcătoasă a omenirii; dar pentru acea faptă, prin care au înlăturat și au omorât pe Cristosul mării, care nu a cunoscut păcat și nu a vătămat pe nimeni, pentru aceasta nu există scuză. Totuși iubirea nemărginită a lui Dumnezeu a prevăzut ca și această faptă să fie iertată.

Multe sute de ani au trecut de când a intrat Mântuitorul în biserica din „Nazaret”, și generația noastră, încât privește evlavia, strigă: „E o rușine, ca Fiul lui Dumnezeu să fie disprețuit și respins!” Și totuși: Se poate ca cei ce se țin poporul ales a lui Dumnezeu, să pretindă că ei sunt mai buni decât biserica evrească de pe timpul Domnului? Dacă Mântuitorul s-ar prezenta astăzi în poporul Său, ar fi El oare mai bine tratat de cum a fost tratat acum nouăsprezece secole în Sinagoga din Nazaret? Caracteristica naturii omenesți arată, că istoria contemporană nu apare cu totul la fel contemporanilor ei cum apare la o generație de mai târziu. Din această cauză este ceva foarte obișnuit, ca oamenii, când se uită la o generație din trecut, să se mire de aceasta, cum se miră unii de anumite cazuri critice, și așa se întâmplă apoi, că poți apuca pe căi greșite. Aceasta se explică așa, că noi, dacă ne uităm la ceea ce au făcut oamenii în trecut, nu putem vedea toate amănuntele, faptele și împrejurările, și de aceea nu suntem în stare a judeca lucrurile în mod drept; și așa câteodată ni se pare că noi nu am fi făcut greșeala ce-au făcut-o înaintașii noștri, dacă noi am fi fost în locul lor. Dar istoria lumii dovedește că lucrul și gândul omului în toate timpurile au fost aceleași. De aceea adeseori auzim, că istoria se repetă; și cu aceasta să fie zis, că purtarea omului în toate generațiile din istoria omenirii sub aceleași condiții a fost totdeauna aceeași.

Această observație, iubiți prieteni, o facem noi în această seară, pentru ca să tragem ceva foloase din învățămintele trecutului și să primim un ajutor spiritual, în cazul când ne-am cerceta starea noastră față de Domnul ca membrii ai Bisericii Sale din timpul de pe urmă. Noi avem încredere, că aceia, care sunt aleși ca membrii în Biserica lui Cristos și care ocupă locul cel mai favorabil înaintea lui Dumnezeu, ocupă și în Biblie locul cel mai de frunte, îndeosebi în Testamentul Nou. Noi toți suntem de aceeași părere, că intenția lui Dumnezeu cu privire la acest Veac este pregătirea Bisericii pentru glorificarea ei împreună cu Domnul și maestrul ei. În tot serviciul Domnului aflăm o mulțime de dovezi, că El, pentru aceia, care au avut să formeze sâmburele în Biserica Sa, a purtat grijă și atenție deosebită. În rugăciunea Sa, pe care a rostit-o aproape de sfârșitul vieții Sale pământești, a spus Tatălui ceresc, că El se roagă îndeosebi pentru aceia, pe care Părintele i-a dăruit Lui și i-a chemat afară din lume. Apoi, după învierea Domnului nostru, când El a fost gata să-și ia rămas bun de la ei și să călătorească iar la Tatăl, a asigurat din nou pe ucenicii Săi de iubirea și îngrijirea Sa personală, cu cuvintele: „Iată eu sunt cu voi toate zilele până la sfârșitul veacului”.

Ceva mai târziu, în istoria bisericii primitive, Domnul a adevărit această făgăduință sfântă. În Apocalipsa lui Ioan aflăm acest adevăr măreț reprezentat în mod viu. Iubitul Ioan ne povestește, că din cauza credincioșiei sale în serviciul și adevărul Domnului, el a fost izolat pe insula Patmos. El spune că Domnul i-a schimbat situația pentru a-i da ocazie să se împărtășească de o mare onoare și privilegiu. Cu toate că Apocalipsa a fost dată pentru întreaga Biserică, totuși noi putem fi siguri, că apostolul însuși a fost întărit și împropățat în spiritul său prin aceasta. Apostolul ne spune că aceasta a fost în ziua Domnului, în întâia zi a săptămânii, când toate acestea s-au întâmplat. El a auzit un glas mare ca de trâmbiță înapoia sa; atunci s-a întors să vadă glasul care vorbea cu el. Și când s-a întors a văzut Biserica lui Cristos; el nu spune aceasta tocmai cu aceste cuvinte, dar vorbirea sa fără îndoială tocmai aceasta vrea să arate: „Și când m-am întors am văzut șapte sfetnice de aur”. Noi

nu suntem avizați la ghicituri sau alte deslegări de cuvinte pentru a înțelege această viziune; nu e nevoie de păreri noastre, deoarece avem o explicare direct de la Domnul: „cele șapte sfeșnice sunt șapte biserici”.

Așa dar tocmai la începutul Apocalipsei ni se face cunoscut, că tema de bază a acestei viziuni a Apocalipsei este Biserica lui Cristos, fiindcă acesta a fost cel dintâi lucru pe care apostolul l-a văzut. Dar interesele noastre pentru acest subiect vor fi cu atât mai încordate, când vom citi: „Am văzut ... în mijlocul sfeșnicelor, pe Cineva care semăna cu Fiul Omului”. Această descriere nu poate avea decât o singură însemnătate, un singur înțeles: Ea arată prezența continuă a lui Cristos cu Biserica Sa în tot timpul Evangheliei. Chipul ar părea să arate, că cele șapte sfeșnice de aur ar fi șapte candelabre individuale și deosebite, poate așezate în formă de cerc, așa că Fiul Omului să se poată vedea în mijlocul lor. El a fost îmbrăcat într-o haină de preot, fiind gata să exercite serviciul preoțesc în Biserică. Poziția Sa în mijlocul sfeșnicelor vorbește de legătura lui Cristos cu Biserica Sa și de serviciul Său preoțesc prin aceea, că El supraveghează afacerile poporului Său, face să strălucească lumina adevărului și în tot felul se îngrijește de viața spirituală și de interesele Bisericii Sale credincioase.

Îndeplinirea acestui simbol se află în slujba și opera Spiritului Sfânt de la Rusalii până astăzi și până când Veacul Evanghelic se va termina cu desăvârșire. În ceasurile de pe urmă ale vieții Sale pământești, Isus a spus ce fel de orânduire trebuie să existe în tot timpul Evangheliei; El a spus ucenicilor Săi, că plecarea Sa din mijlocul lor nu înseamnă că ei vor fi părăsiți, ci din contră, El le va trimite un Mângâietor, Spiritul adevărului, ca el să-i conducă în tot adevărul și să le spună și cele ce au să vină, și să rămână cu ei până la sfârșitul veacului.

Întocmai după cum a trebuit ca însuși capul Bisericii, Domnul Isus, să primească ungera din cer înainte de a fi pregătit pentru misiunea Sa, — după cum citim: „Isus, în puterea Duhului, S-a întors în Galileea”, tot așa și membrii credincioși ai corpului Său, trebuie să se împărtășească de aceeași ungeră de sus; și prin puterea spiritului s-a înființat Biserica și și-a început misiunea pământească.

Conform acesteia aflăm, că în Biserica primitivă cea dintâi și cea mai însemnată întrebare a fost aceea: Care este înțelesul spiritului? A cărui spirit ești tu? Ai primit tu Spiritul Sfânt? Și: Ce zice bisericilor spiritul? În Biserica primitivă nu a existat nici o întrebare în înțelesul, că, ești tu în armonie sau ești tu supus conducătorului sau învățătorului cutare sau cutare, care s-a pus singur, sau unei grupe de conducători, sau oricărei organizații, întocmiri sau sistem omenesc. Învățăceii lui Cristos au fost învățați clar, că ei au numai un Cap, un Maestru, un Învățător, și acesta a fost Însuși Mântuitorul. Ei au fost învățați, că ei trebuie să fie în consimțământ personal cu El și supuși voinței Sale; iar piatra de încercare era aceea că, credem noi în Cristos pentru a ne preda cu totul Lui și prin această predare am primit noi Spiritul Sfânt sau nu?

Într-un loc unde a ajuns apostolul Pavel în călătoria sa, s-a pus întrebarea, dacă s-a primit Spiritul Sfânt sau nu. Răspunsul a fost: „Nici n-am auzit că este Spirit Sfânt”. Observați bine, iubiți prieteni, că aceștia cărora li s-a pus întrebarea n-au fost oameni păgâni care să se închine la idoli, și nici evrei necredincioși. Aceștia au fost creștini mărturisitori, și ei au primit într-o anumită măsură învățături de la aceia, care se dădeau pe sine ca, învățători ai religiei și a învățăturilor lui Cristos. Și totuși acești credincioși au trebuit să depună această tristă mărturisire, că ei n-au știut nimic despre un Spirit Sfânt. Noi ne temem, că în tot timpul Evangheliei au existat astfel de creștini, și că mulți din timpul nostru ar trebui să recunoască, dacă ei ar mărturisi faptele în mod sincer, că ei niciodată n-au experimentat puterea și viața Spiritului Sfânt, cu toate că ei sunt creștini mărturisitori, și susțin că sunt învățați de aceia, care voiesc să fie învățători. Și totuși fără puterea Spiritului Sfânt, nu există o adevărată viață spirituală și nici o rudenie cu Cristos.

La începutul cărții Apocalipsa sunt șapte epistole îndreptate către cele șapte biserici. Aici iar e vorba de chipul unei biserici, care e una întreagă, dar împărțită peste șapte epoci deosebite sau timpuri istorice. Natural, că acestea au fost șapte adunări numite după numele localităților lor de pe timpul apostolilor, dar ele trebuiau să preumbrească și să reprezinte Biserica întreagă și experiențele ei de la începutul și până la sfârșitul acestui Veac. Aceste șapte epistole trimise celor șapte biserici e clar că trebuiau să arate starea și aplecarea poporului mărturisit a lui Dumnezeu în tot timpul Veacului Evanghelic. În unele din aceste epistole, Domnul laudă și aprobă lucrurile urmașilor Săi: în altele le mustră și le respinge, arătându-le ca faptele celui rău, lumești și nedrepte. Toate aceste epistole sunt scrise pe un ton prevenitor și îndemnătoare la credință și supunere, cât și pe un ton de aprobare — „Ceea ce aveți țineți până voi veni”! De mare însemnătate este faptul, că fiecare din această epistolă se termină cu sfatul solemn: „Cine are urechi să asculte ceea ce Duhul zice bisericilor”, ca și cum Domnul ar vrea să ne spună, că cea mai însemnată și mai folositoare afacere în viața noastră este aceea, să ascultăm vocea Spiritului și să fim atenți, că orice ne-ar costa și orice voce omenească sau orice cor de voci omenești ar încerca să ne abată de la aceasta, noi să rămânem supuși numai și numai la vocea Spiritului.

Iubiți prieteni, să ne silim a înțelege marele fapt, acest mare adevăr, că după cum la începutul Veacului Biserica a fost înființată și condusă de spiritul Sfânt, intenția sau voința Domnului a fost aceea, ca acest Spirit Sfânt să-i fie bisericii singurul mijloc de ajutor, singurul canal și de aceea acesta să-i rămână ca singurul izvor de putere, de conducere și de ajutor până la sfârșitul peregrinajului ei pământesc. Dacă Biserica și-a început existența ei prin puterea Spiritului, cum s-ar putea ca ea să nu-și termine lucrul și călătoria ei pământească prin același Spirit! Oare nu este adevărat, că fiecare nereușită și fiecare decădere, experiențată și trăită de biserica nominală, totdeauna a fost cauzată de lipsa de atenție față de vocea Spiritului și de lipsa de supunere față de îndrumările acestuia! Oare să fie adevărat ca noi să nu putem rezolva greutățile și afacerile noastre de astăzi în Biserică în ce privește serviciul și opera Spiritului Sfânt a lui Dumnezeu? Întocmai după cum în Biserica de pe timpul apostolilor, frații erau însoțiți de o reușită spirituală în tot lucrul și serviciul lor, unde se ascultă vocea Spiritului, tot așa se va întâmpla și acuma, cu toți aceia, care au primit Spiritul lui Cristos și i se supun din toată inima. Și iar: întocmai după cum într-o epocă sau alta din istoria Bisericii s-a descoperit starea lumescă, lucrurile cărnii și decăderea generală, din cauză că vocea Spiritului n-a fost ascultată și urmată, tot așa vom constata greșelile și decăderea în mijlocul nostru, dacă nu vom asculta și nu vom împlini ceea ce zice bisericilor Spiritul.

Iubiți frați, ce zice Spiritul credincioșilor din timpul acesta de pe urmă? Sau dacă Cristos ar umbla astăzi în mijlocul nostru în mod literal, ce ar însemna cuvintele Sale pentru noi? Acestea desigur sunt cugetări, asupra cărora trebuie să se îndrepte toată atenția noastră în modul cel mai treaz și mai îngrijit. Sfințirea spiritului nostru și pregătirea noastră pentru moștenirea împreună cu Cristos în Împărăția Sa sunt lucruri pe care noi toți le râvnim; și nici un cuget nu are mai multă putere de curățire și sfințire decât acela, că noi recunoaștem că ne aflăm în prezența Aceluia, „care are ochii Săi ca flacăra de foc” și care citește chiar și gândurile și intențiile inimilor noastre.

Cam cu treizeci și cinci de ani înainte, un domn cu numele Howard, deputat în Statele Unite, a scris o carte foarte interesantă, cu titlul: „Dacă Cristos ar veni în camera deputaților”. Scriitorul acesta a vrut să pună în lumina Creștinismului stările rele și stricăciunea ce amenința atunci corpurile legiuitoare. Desăvârșirea și sfințenia Mântuitorului se pune în fața nelegiuirii omului, cu scopul, ca omul să primească o lecție folositoare din aceasta.

Tot la acel timp, un alt domn, cu numele Stead, a scris o carte despre al doilea oraș mai mare din America, cu titlul: „Dacă Cristos ar veni la Chicago”. Acest scriitor a avut aceeași intenție care a avut-o cel dintâi. El s-a silit să prevină populația orașului față de nelegiuirea crescândă a atâtor oameni din acest oraș. El deasemenea a arătat viața lui Cristos în cea mai luminată culoare, cu scopul ca spiritul omului să se îngrozească de răul și criminalitatea ce domnește între oameni și în chipul acesta să întărească și să graveze în spiritul omului învățătura folositoare și puterea de rezistență contra răului.

Se va părea curios, dar iar, cam cu treizeci și cinci de ani înainte, un om a lui Dumnezeu a trecut prin orașul Boston. El a lăsat în urma sa o amintire foarte frumoasă despre adevărata evlavie și purtarea unei vieți creștinești; și serviciul său preoțesc a exercitat o mare influență asupra multor oameni creștini. În „Memoriile” acestui om a lui Dumnezeu există un capitol cu titlul: „Dacă Cristos ar veni la Biserică”. În acesta se povestește o experiență a sa proprie, avută cu ocazia serviciului său, care a avut o influență asupra vieții sale până la moarte. Se povestește că într-o Sâmbătă seara, tocmai după ce și-a pregătit vorbirea pentru ziua următoare, fiind obosit de lucru, a adormit. El a visat apoi, că în ziua următoare, Duminică, era la catedră pregătindu-și toate lucrurile pentru serviciul divin. Întocmai după deschiderea serviciului, când toate locurile erau ocupate și el era gata să înceapă predica, pe ușa din spate a intrat un om cu o înfățișare foarte curioasă și uimitoare. El a venit încet printre scaune ca și cum ar căuta un loc unde să șadă, și în sfârșit un om se scoală pentru a-și oferi locul străinului. Când apoi serviciul s-a început, vorbitorul a văzut că ochii străinului sunt ațânți asupra sa, și așa au rămas până la sfârșitul serviciului. Apariția străinului a arătat că omul a fost foarte serios și că se simte conștient față de o mare răspundere. Preotul s-a hotărât, ca la sfârșitul serviciului să vorbească cu străinul, pentru a face cunoștință cu el. Când serviciul divin a fost terminat, preotul a mers să se întâlnească cu străinul, dar când a ajuns la locul unde ședea, a observat că el deja plecase. Însă domnul care șezuse lângă străin era acolo, și apropiindu-se preotul de el l-a întrebat: „Ai putea să-mi spui, cine a fost străinul care a șezut lângă dumneata?” Ca și cum acesta ar fi fost de la sine înțeles, el a răspuns: „Ce, dumneata nu cunoști pe omul acesta? Acesta a fost Isus din Nazaret”. Preotul, dezamăgit, a zis: „Iubite domn, pentru ce l-ai lăsat să plece, fără să mă fi recomandat Lui? Eu foarte am dorit să vorbesc cu El”. Dar celălalt i-a răspuns într-un ton rece și nepăsător: „O, nu te supăra pentru aceasta El a fost astăzi aici, și fără îndoială, El va veni iar”.

Apoi preotul povestește cum a ajuns el în vis într-o iritare de nedescris. În sufletul său s-au născut o mulțime de întrebări arzătoare, care i se puneau lui însuși, așa că el și-a zis: „Oare ce s-a fi cugetat Mântuitorul despre biserica noastră, despre turnurile ei înalte, despre ferestrele ei pictate în diferite culori scumpe, despre orgile ei puternice și minunate? Eu sunt curios, ce impresie i-o fi făcut muzica și aranjamentul serviciului divin?” Vreau să întrebunțez cuvintele preotului: „Noi vorbim despre o întâmplare de o clipă. Această întâmplare a fost recunoscută de către cel ce a visat-o ca atare mai mult în somn: Interesele unei vieți întregi, ba a unei eternități, s-au putut vedea într-o singură clipă. Și iată, înaintea mea a stat unul un ceas întreg, care mi-ar fi putut spune toate dorințele mele: unul care mi-ar fi putut arăta toate lipsurile mele în serviciul divin, cât și ceea ce sunt eu însumi, față de care lucruri eu sunt foarte străin. Apoi mi-ar fi putut arăta greșelile în serviciul nostru divin, față de care, prin obișnuința îndelungată și din cauza primirii unui punct de vedere nepotrivit, noi poate am devenit nesimțitori, dar el le-ar fi putut îndrepta. În timp ce eu am predicat o jumătate de ceas, El, care a șezut aici, mi-ar fi putut spune toate acestea și o mulțime altele — și ochii mei au fost ținuți să nu-L cunosc, și iată El nu mai este aici”.

Încă și alte întrebări i-au venit preotului în vis: El a întrebat, oare ce va fi cugetat Domnul despre corul său pregătit în mod special, dintre a cărui membrii unii nici nu sunt creștini și care sunt plătiți pentru cântările lor. Apoi au mai fost în biserică unii care erau bine prevăzuți cu bunurile acestei lumi și care au plătit prețuri bune pentru scaunele lor în biserică, în timp ce Domnul, când a intrat, n-a aflat nici un scaun unde să șadă.

Preotul s-a trezit din visul său cu o concepție nouă și mai fericită față de viața și serviciul său. Noi hotărâri au fost puse în lucrare, care au condus la o schimbare însemnată în serviciul lui Cristos. El a părăsit corul său și a făcut astfel de schimbări, care după cugetul său să corespundă mai bine cu concepția și voința Maestrului ceresc.

Iubiți preteni, mie mi se pare, că noi toți putem trage învățături foarte folositoare din povestirile și visul acestui preot. Și noi, adeseori ne pierdem în rutina și mersul obișnuit al serviciului nostru și atât de ușor pierdem din vedere adevărul serios și faptul, că noi, ca adevărați ucenici ai lui Cristos, trăim și servim în prezența Sa. Noi trebuie să ne cercetăm credința și judecata în prezența lui Dumnezeu și să-i permitem să ne examineze viața, să privească în adâncul inimii noastre, pentru a se vedea dacă viața noastră este curată și la loc în toate sau nu, pentru ca într-adevăr să putem umbla cu Domnul în haine albe.

Acuma să punem o întrebare: Oare cum ar fi primit Isus Cristos între noi în această seară? Închipoțiți-vă că eu aș putea ști de undeva, că Domnul are să apară astăzi între noi în mod vizibil și că în timpul vorbirii m-aș întoarce către ușa prin care intră și aș zice: „Iată aici este Isus, iubiți prieteni, chiar acuma intră pe ușă”. Fiecare s-ar întoarce spre ușă cu cel mai încordat interes. Și în timp ce voi v-ați întreba, dacă El și-ar ocupa locul la catedră, eu de sigur aș părăsi catedra, și toți ne-am uni la aceea, că Maestrul nostru să ne vorbească. Și cât de minunat ar fi aceasta! Dar iubiți prieteni, să presupunem că lucrul s-ar întâmpla altfel, și că Isus ar intra în această sală în mod necunoscut și noi nu am ști cine este El. Ce s-ar întâmpla atunci? Și de fapt, am merita noi vre o laudă, când noi cu toții l-am cunoaște și i-am da loc să vorbească?

Închipoțiți-vă că Isus ar urca pe treptele catedralei catolice și că atât preotul cât și poporul ar fi convinși că El este Cristos. Nu l-ar primi ei oare cu brațele deschise și i-ar oferi locul cel mai de cinste? Și ar merita El oare în cazul acesta o recunoștință deosebită? Dar să zicem că Isus ar intra în catedrală ca necunoscut, și pășind în fața poporului ar începe să lămurească adevărul, prin care imediat ar veni la lumină stricăciunea întocmirilor catolice, ce credeți, cât timp ar putea să rămână Mântuitorul în această biserică? Cu toată siguranța că imediat ar fi dat afară din mijlocul lor.

Dar să nu uităm iubiți prieteni, că catolicii nu sunt singurii care l-ar înțelege și l-ar trata greșit pe Fiul lui Dumnezeu, dacă El ar veni și ar umbla în mijlocul lor în chip necunoscut. Același tratament ce l-ar primi de la catolici l-ar primi și de la toate grupările mari protestante. Toți Protestanții l-ar primi cu bucurie, dacă un înger le-ar vesti și le-ar dovedi că de fapt El este Isus. Dar dacă El s-ar prezenta între ei și le-ar vesti adevărul în chip necunoscut, atunci ar fi cu totul altceva.

Totuși noi vrem să ne însușim această învățătură în mod mai clar. În cei cincizeci de ani trecuți s-a adunat o mare grupă de urmași ai „adevărului prezent” din toate colțurile și marginile creștinismului. Acești oameni, ajungând la o cunoștință a Planului veacurilor și primind o lumină mai clară decât alții, au fost binecuvântați în mod deosebit înaintea tuturor Creștinilor. Iar ne întrebăm: Dacă Domnul nostru Isus ar veni într-o mare grupă de prieteni ai adevărului în chip necunoscut și ar începe a le explica Scriptura, așa după cum a făcut înaintea celor din orașul Nazaret, ar fi El oare primit și recunoscut ca atare? Sau ce s-ar întâmpla atunci? Eu mă tem că la această întrebare numai un singur răspuns se poate da: Faptele, după cum le cunoaștem noi astăzi, vorbesc mai

bine decât vorbe; și eu sunt convins, că dacă Isus Cristos s-ar prezenta astăzi într-o mare adunare a așa numiților prieteni ai adevărului, ei l-ar respinge tot așa de repede, întocmai cum l-ar respinge o biserică catolică, când i s-ar prezenta în chip necunoscut: El ar fi tratat la fel.

E necesar să ne amintim de acele cuvinte pline de însemnătate ale Domnului: „Ceea ce ați făcut față de unul dintre cei mai neînsemnați frați ai Mei, Mie Mi-ați făcut”? Judecând lucrurile din acest punct de vedere dumnezeesc: De câte ori a fost Isus în cei noăsprezece sute de ani respins și alungat de către aceia care i-au purtat numele! În cei câțiva ani de pe urmă, de câte ori s-a întâmplat că Isus din Nazaret a fost respins și dat afară din mijlocul fraților, care mărturisesc că cunosc planul lui Dumnezeu și care susțin că sunt uneltele alese pentru răspândirea adevărului! Într-adevăr, istoria se repetă în zilele noastre!

Dar pentru a înțelege lucrurile și mai bine să ne întrebăm: Ce s-ar întâmpla dacă Isus ar veni în această seară la noi, recunoscut ca Fiul lui Dumnezeu, și ar începe să ne lămurească adevărul în unele puncte? Și să luăm înainte, că în decursul cuvântării Sale ne-ar arăta, că unele teorii ale noastre, de care ne-am legat și le-am iubit atât de mult, nu sunt adevărate! Mai închipuiți-vă apoi, că ne-ar mai și muștra pentru unele obiceiuri neplăcute! — Aceasta este o mare întrebare: Am putea noi primi vestea Sa și ne-am putea noi conforma sfaturilor Sale? Cu alte cuvinte: Avem noi măsura Spiritului lui Dumnezeu, puterea sfântă de judecată, avem noi destulă blândețe, umilință, iubire de aproapele și iubire de Dumnezeu, pentru a permite lui Isus Cristos să se uite în inimile noastre și să ne spună tot ce nu este bun în ele și ce nu este plăcut Lui, și apoi să ne supunem plini de recunoștință voinței Sale? Acest răspuns să și-l dea fiecare pentru sine. Toți care vă aflați în această sală să vă gândiți bine asupra acestui lucru și să vă răspundeți conform adevărului.

Dar ne-am pus noi vreodată această întrebare în mod serios, cum ar privi Mântuitorul lucrurile, dacă El s-ar prezenta astăzi în mod vizibil în mijlocul nostru? Unii au zis: O, cum aș dori eu, ca Domnul să ne cerceteze, cum a cercetat El odinioară pe ucenicii Săi! Cum l-aș întreba despre atâtea și atâtea lucruri, care de mult m-au neliniștit! Eu sunt convins, că dacă Domnul ar fi în mijlocul nostru, toate problemele și neînțelegerile, care au ocupat pe studenții Bibliei, în cei câțiva ani de pe urmă, imediat ar fi puse înaintea Sa. — Dar iubiți frați, există oare astăzi vreo întrebare, vreo problemă sau vreo greutate, care să nu fie rezolvată undeva în Cuvântul Său? Și nu găsim noi oare în epistolele apostolilor inspirați toate sfaturile necesare la necazurile și greutățile ce se întâmplă astăzi între studenții Bibliei?

Dar totuși poate cineva ar zice: Dacă El ar fi aici, bucuos l-aș întreba, pe cine a pus El astăzi peste Biserica Sa și peste poporul Său, pentru a-l supraveghea și a-l conduce cu putere și autoritate? Ce răspuns ar da oare Isus la această întrebare? Eu cred că noi avem deja răspunsul Său, și că ceea ce ne-ar spune ar fi tocmai ceea ce este adevărul, pe care ni l-a lămurit în Cuvântul Său. El de sigur ar răspunde următoarele: Iubiții Mei ucenici, Eu nu am pus pe nimeni în locul Meu, în care M-a pus pe Mine Tatăl la începutul acestui Veac. După cum v-am spus atunci: Unul este Învățătorul vostru, Cristos, iar voi toți sunteți frați, tot așa vă spun și acuma, că numai eu singur sunt peste întreaga Biserică, și Eu niciodată nu am transpus această stăpânire asupra oricărui om sau asupra unei societăți omenești ca să domnească asupra Bisericii, sau să se pună contra cu libertatea individuală nici măcar a unui singur membru. Nu ne-a arătat Isus în modul acesta regula și ordinea în biserică acum nouăsprezece secole?

Un altul poate ar mai întreba: Învățătorule, spune-ne, ce fel de mișcare sau lucru trebuie să îndeplinească poporul Tău de astăzi pe pământ? Ce fel de veste mare trebuie să se întâmple prin îndeplinirea voinței Tale? Suntem siguri, că și la această întrebare nu poate fi dat alt răspuns decât acela, care a fost dat atunci când a fost stabilită biserica, și de aceea răspunsul Său ar fi următorul: Eu nu v-am însărcinat cu o oarecare mișcare sau lucru mare în timpul acestui Veac, deoarece Împărăția Mea nu este din lumea aceasta. Vă aduc aminte, că Eu la începutul Veacului v-am spus, că poporul Meu nu e decât o mică turmă, și numai puțini vor fi, și aceștia vor fi împrăștiați în toată lumea; și eu niciodată n-am însărcinat pe ucenicii Mei să organizeze un lucru mare și miraculos, în timpul călătoriei lor pe acest pământ. Nu aceasta a fost oare esența învățaturii lui Cristos și a apostolilor Săi cu privire la întreaga Biserică Sa până când va fi glorificată?

Există o altă întrebare pe care unii cu bucurie ar pune-o: Doamne, nu vrei Tu să ne spui clar, care este astăzi poporul Tău și cine aparține la acesta? Noi am dori să știm clar, care sunt ucenicii Tăi credincioși, ca noi să putem fi socotiți printre aceștia și să putem gusta comunitatea adevăraților Sfinți? Noi credem că Domnul din nou ar răspunde: „Urmașii Mei sunt aceia care fac voia Părintelui Meu din cer; ei sunt aceia, care s-au consacrat și s-au predat cu totul voinții Mele, ei sunt aceia, care s-au tăgăduit pe sine și-au luat crucea și-Mi urmează; pe scurt: Oricine vrea să facă voia Părintelui Meu, acela-Mi este frate, soră și mamă”. Și oare nu ne-ar fi destul acest răspuns al Domnului nostru, iubiți frați? De fapt, nu iubim noi pe toți aceia, care iubesc pe Domnul nostru

Isus Cristos și au Spiritul Său? Nu ne unim și noi cu Pavel, că toți care au Spiritul lui Dumnezeu, aceștia sunt fiii lui Dumnezeu? Și nu ne unim noi mai departe cu apostolul că, dacă cineva nu are Spiritul lui Cristos acesta nu este al Lui? Toate întrebările și încurcăturile noastre, iubiți prieteni, pot fi rezolvate, dacă noi le punem și le întrebăm corect înaintea Domnului, ce a zis spiritul bisericii de la începutul locului.

Cu toții știm, că în anii din urmă poporul Domnului a fost introdus într-un timp de aspre și grele încercări, și de multe ori am avut ocazia să întrebăm: „Cine poate sta?” Unii au întrebat: De unde vin aceste încercări atât de aspre și care e cauza acestor stări atât de tulburătoare, care au venit asupra noastră de când a plecat iubitul frate Russell dintre noi? Iubiți prieteni, aceste triste încercări și stări nefericite nu au venit peste noapte. Întocmai după cum la creșterea unui arbore, timpul și mersul naturii își fac lucrul lor, tot așa și aici a fost nevoie de un număr de ani pentru dezvoltarea acestor stări de plâns, în care ne aflăm astăzi. Totuși nu ne este frică a privi faptele în față. Este fapt cunoscut, că în decursul celor șase luni, după moartea fratelui Russell, s-a pus temelia la toate aceste stări rele. Fiecare principiu de cinste, de dreptate, de adevăr și de bună credință a fost călcat în picioare, și în locul acestora a fost introdusă o deplină decădere. Cu toții a trebuit să învățăm lecția în legătură cu ceea ce s-a dezvoltat în cei treisprezece ani din urmă. Și eu mă mir că astăzi pot să vorbesc în mod deschis ceea ce am în minte, fără să fiu rău înțeles de către voi. Eu cred că pot să spun aceste gânduri în mod deschis, fără a fi înțeles greșit. În anul 1917 pe când aceste stări se dezvoltau și faptele nelegiurii prindeau rădăcini, eu nu puteam crede, că majoritatea credincioșilor din toată lumea va privi și va permite ca aceste stări să se dezvolte în așa măsură după cum le vedem astăzi; eu nu am putut crede, că frații din această țară, care prin serviciul fratelui Russell au fost educați în cunoștința principiilor de respect, dreptate și de adevăr, vor permite aceste decăderi atotînvingătoare, să ia locul acelor principii sfinte, cu care noi am fost obișnuiți, când fratele Russell era între noi.

Dar durere, a trebuit ca și eu să învăț unele lecții importante, lecții de răbdare, de părăsire și de supunere față de voința lui Dumnezeu. Atunci nu a fost timpul lui Dumnezeu pentru a arăta tuturor fraților, ce a fost în lucrare; n-a fost timpul potrivit pentru ca ei să cunoască boala, care și-a exercitat lucrul ei rău. Într-adevăr, inima mea se bucură acuma, văzând cum Domnul a lucrat cu poporul Său în diferite părți ale lumii în anii din urmă prin aceea, că El a permis, ca aceste stări tulburătoare să servească ca pietre de încercare pentru a se arăta care sunt adevărații Săi copii. Și cât de des am simțit noi lipsa de a cerceta Biblia în legătură cu aceste probe, pentru a citi din nou marile învățături, cum sunt de pildă purtarea plină de iubire a lui Iosif față de frații săi care l-au vândut, cruțarea lui Saul din partea lui David, credincioșia lui David în mijlocul tulburărilor și a persecuțiilor și în sfârșit cea mai însemnată și mai minunată pildă de răbdare și iubire ce ne-a dat-o Domnul nostru Isus, care a purtat înfruntările și batjocurile păcătoșilor fără ca El să-i înfrunte și să-i batjocorească.

Biserica lui Cristos din timpul nostru a avut ocazia să vadă pilda unui adevărat om a lui Dumnezeu. Noi toți suntem siguri, că El și-a îndeplinit în mod conștiincios datoria unui serv credincios. Nu de mult m-a întrebat cineva, cum am putea noi face mai bine cunoscută recunoștința și aprecierea noastră față de opera însuflătoare a fratelui Russell cât a fost în viață. Eu am răspuns: Frate, eu nu pot răspunde mai potrivit decât cu cuvintele apostolului Pavel. El a sfătuit pe frații din timpul său, ca ei pe aceia, care au lucrat pentru Domnul și pentru binele fraților, să-i respecte în mod deosebit (1 Timotei 5:17; 1 Tesaloniceni 5:12-13). De sigur că e potrivit să respectăm lucrarea făcută de iubitul nostru frate Russell și spiritul prin care a servit atât de credincios și plin de iubire bisericii. Dar felul și modul cel mai potrivit de a dovedi sinceritatea și aprecierea noastră față de fratele Russell este aceea, ca noi să trăim și să înfăptuim după cum el ne-a sfătuit să trăim și să lucrăm, pentru a ne dovedi că suntem Creștini. Dacă noi suntem atenți la sfaturile fratelui Russell și trăim conform principiilor de adevăr și de dreptate cum ni le-a arătat el, atunci cu siguranță că el va fi onorat și respectat de noi. Pe mine nu mă privește cât de mult a călătorit unul sau altul și s-au ostenit a arăta ici și colo prin Biblie unele dovezi asupra fratelui Russell. Dacă cineva dovedește un spirit de nerăbdare, neîngăduință și necreștinesc, dacă el neglijează iubirea lui Cristos, unul ca acesta, oricât de mult ar vorbi de fratele Russell și ar încerca să-l ridice cu dovezi din Biblie, pentru mine n-are nici o valoare, ca creștin. Unul ca acesta nu onorează și nu respectă pe fratele Russell.

Să nu mă înțelegeți greșit iubiți frați. Eu nu mă ascund când e vorba de a respecta și a da onoare fratelui Russell. Eu am avut onoarea să trăiesc împreună cu el cei din urmă zece ani ai vieții sale; zilnic l-am văzut mergând și venind. Eu am avut privilegiul în decursul unui șir de ani de a veni în atingere cu dânsul ca membru al direcțiunii; eu am avut convorbiri personale cu el și de aceea cred că am cunoscut bine spiritul și ținuta fratelui Russell. El niciodată n-a vrut să primească și să recunoască onoarea, care i se cuvine numai Domnului.

Cu câțiva ani înainte de moartea sa, fratele Russell a observat, că unii sunt aplecați a arăta un fel de respect și onoare omenească și a privi la dânsul mai mult decât la Domnul. El însă corectând această purtare falsă, a

îndreptat atenția aceloră asupra pildei arătată de îngerul care a dat Apocalipsa lui Ioan. Voi vă amintiți, că aproape de sfârșitul descoperirilor, apostolului i s-a părut că îngerul este Domnul, și atât a fost de plin cu spiritul de respect, încât a căzut la picioarele îngerului care-i arăta aceste lucruri; și ca răspuns la aceasta, îngerul l-a oprit să se închine lui. Îngerul a refuzat să primească onoarea, zicând: Eu sunt numai servitor ca și tine; eu nu sunt Domnul tău; eu sunt împreună slujitorul tău și al fraților tăi profeți și al celor ce păstrează cuvintele cărții acesteia; lui Dumnezeu să te închini (Apocalipsa 22:8-9). Întocmai așa a făcut și fratele Russell; el totdeauna a respins și a descurajat spiritul care a fost aplecat a respecta și a se închina la oameni; el a spus fraților, că pe el să-l privească numai ca pe un deget arătător, care, după orânduirea Domnului se silește să arate poporului lui Dumnezeu calea adevărată și marile adevăruri, prin care ei pot să-și cunoască datoriile lor de creștini. Nu de mult cineva m-a întrebat: Ce crezi, cine ocupă locul fratelui Russell în biserică de când a plecat el dintre noi? Răspunsul meu a fost: Nimeni nu ocupă locul fratelui Russell în biserică, el nu are nici un urmaș, și nici biserica nu are nevoie de un atare. De aceea, noi nu avem motiv să așteptăm, că un oarecare om sau grupă de oameni să ocupe locul fratelui Russell. Dar s-a pus o altă întrebare: Cine va termina opera fratelui Russell? La aceasta am răspuns, că fratele Russell și-a îndeplinit lucrul său și de aceea nu e nevoie ca cineva să termine un lucru pentru el. Eu cred că nici unul dintre noi nu va crede că fratele Russell a plecat de aici fără a-și termina lucrul încredințat lui. Eu cred că fratele nostru și-a îndeplinit lucrul său ca oricare alt serv credincios al Bisericii în decursul Veacului Evanghelic, înainte de-a părăsi stările pământești. Dar cel ce întreba, a susținut întrebarea mai departe: N-a lăsat fratele Russell nici o lucrare în biserică, care trebuie să fie îndeplinită? Cu toată siguranța că da, dar dacă mai este vreun lucru de îndeplinit, acesta n-a fost lucrul său, deoarece el și-a îndeplinit tot lucrul ce i l-a încredințat Dumnezeu. Voi și eu, iubiți prieteni, care mai suntem încă rămași în această casă pământească, avem să ne îndeplinim fiecare lucrul nostru, înainte de-a ne termina cursul nostru pământesc, și ne aducem aminte, că datoriile noastre sunt aceleași care au fost ale Bisericii întregi în tot timpul evangheliei, adică pregătirea noastră pentru moștenire împreună cu Cristos. Și nici o autoritate nu avem asupra noastră decât aceea a lui Cristos și a Spiritului Sfânt; fiecare este îndemnat să-și facă sigură alegerea și chemarea sa. Noi ne străduim a ne ajuta și a ne mângâia unii pe alții, atât cât putem, nu-i așa? Noi ne străduim a ne servi unii pe alții după nevoile spirituale. La îndeplinirea acestor datorințe sfinte recunoaștem nevoia unei bune măsuri de Spirit Sfânt, și zilnic trebuie să ascultăm ce zice spiritul către noi, pentru ca viața noastră să rămână în deplină armonie cu voința lui Dumnezeu.

În timp ce noi recunoaștem nevoia de-a ne umplea cu Spiritul Sfânt, ne putem întreba: Care sunt condițiile puse de Domnul în baza cărora El ne poate înmulți această putere sfântă? Noi putem fi siguri, că nu stă în puterea unui om sau a unei grupe de oameni de a dăruia această binecuvântare spirituală, și nici chiar biserica nu poate dăruia cuiva această binecuvântare. Dacă noi am convoca o adunare a bisericii și am lua o hotărâre în înțelesul ca toți să aibă o mai mare măsură a Spiritului Sfânt credeți voi, că această procedură ne-ar asigura o mai bogată parte a acestei puteri spirituale? Răspunsul este că nu; deoarece nu aceasta este calea Domnului de a dăruia cuiva spiritul Său. Nu acesta e felul și modul prin care s-a dăruit spiritul Sfânt la începutul Veacului Evanghelic. Tot așa nu se poate ca eu sau voi, sau oricare alți membri ai bisericii, să prescrie anumite legi prin care să se dăruiască Spiritul Sfânt sau iubirea lui Cristos în Biserică sau unui membru singuratic. Acest dar, mai scump decât toate alte daruri și binecuvântări, trebuie să vină pe căile hotărâte de Dumnezeu, și anume, înainte de toate să ne supunem inima înaintea lui Dumnezeu și să rămânem în spiritul supunerii, al adorării și al rugăciunii. Să nu uităm cum este scris despre cei ce înainte de Rusalii au așteptat promisiunea Domnului. (Fapte 1:14) Trebuie să spunem și aceea, că pregătirea pentru primirea Spiritului Sfânt e o afacere personală; e un lucru privat între fiecare credincios și însuși Dumnezeu. Aceasta este responsabilitatea fiecăruia dintre noi, care este chemat să umble în urmele lui Cristos și să asculte ce zice spiritul bisericii, pentru a putea fi conduși și edificați în Cristos și în sfârșit să primim un loc între cei ce sunt sfințiți. S. N. R. C.